

Змаги в черевіку

Анатолій Косматенко

У моднім черевіку йшла війна:
Змагалися залізо й тіло —
Цвях і П'ята.
П'ята кривавилась, П'яту залізо їло —
Доходило до кістки діло.
Нарешті Цвях знемігся і пита:

Цвях
Чи довго так? Мені і то остобісіло!..
А ти, хоч кривишся та ойкаєш, бува,
Все ж терпиш, терпиш... Та не день, не два!
Неначе й не дурна ж у тебе голова...

Я
Та бачиш... Все часу не вистачає,
Все якось так... На завтра відкладаю.
То се, то те...
Це ж треба йти ще до шевця,
Це ж треба... Ой!..

Наскочив я на камінця.
Зняв черевик. Схопивши каменюку,
Що трапилось під руку, —
Бах! Бах!
Загнувся Цвях...
Взуваюсь, чую: кінчилася мука.
Дивись, і світ не той в очах:
Так гарно! Сонце сяє, пахнуть квіти,
Всміхаються жінки вродливі, діти...
Йду іменинником, блаженство на вустах.
Іду і думаю: не взяв би враз,
Чого було отак терпіти?!
І засміявсь. Дивлюся: ще один
Йде й пришкандибує... А терпить, сучий син!

Це що! Пусте. Бува, біда не в черевіку.
Є й руки, глянеш, є й усе в руках, —

А скільки тих розмов, засідань, крику!
Та просте ж діло: взять загнути цвях.
Не можуть? Лінь? Чи страх?